

SOS!

Jolanda Beense

SOS!



Oorspronkelijke titel: SOS!

Auteur en Omslagontwerp: Jolanda Beense

ISBN: 9789462549050

© 2018 by Jolanda Beense

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Een simpel weglopen om een zwangerschap eindigt in een waar drama...

Proloog

Dian en Elayna keken hun tante ontzet aan.

‘Nooit meer?’ fluisterde Dian.

Maria schudde resoluut met haar hoofd.

‘Nooit meer!’

‘Nooit... Nee, Maria, alsjeblieft. Dat kan je ons niet aandoen.’ De volle betekenis van het woordje nooit was tot Dian doorgedrongen en ze snikte het uit.

Maria had met haar en Elayna te doen, maar voor hun eigen bestwil moest ze nu toch echt even streng zijn.

‘Het spijt me, meisjes. We hebben geen andere keus. Eén moment van zwakte en we komen allemaal in gevaar. Begrijpen jullie dat?’

Dian knikte gedwee, terwijl dikke warme tranen over haar wangen gleden.

Ook Elayna hilde. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en wiegde heen en weer. Hun leven was in één klap veranderd in een nachtmerrie en dat was haar schuld. Waarom had ze niet beter naar de waarschuwingen van haar ouders geluisterd? Waarom had ze zich door haar vriendin, toen nog Anna geheten, over laten halen om toch naar de discotheek te gaan? Ze had daar helemaal niet mogen zijn.

‘Geen sprake van!’ had haar moeder gezegd. ‘Er loopt daar alleen maar gespuis rond. Zoek dus maar een andere uitgaansgelegenheid uit.’

Had ze dat nou maar gedaan, dan was ze ook niet Danny tegengekomen. Een zeer knappe jongen, die de hele avond alleen maar oog voor haar had gehad. Ze was dan ook als een blok voor hem gevallen. Achteraf gezien was zijn liefde alleen maar toneelspel geweest. Een paar weken later zat ze met de gebakken peren en weglopen van huis was haar enige optie geweest. Anna, alias Dian, wist een veilige schuilplaats en was met haar meegegaan. En nu bleek hun veilige schuilplaats ineens het hol van de leeuw te zijn.

DEEL 1.

1.

Anderhalf jaar eerder

De dag brak aan waarop Eva de Jonghe achttien jaar werd. Ze sprong uit haar bed, schoof haar zachtroze gordijnen opzij en keek naar buiten. Het was nog vroeg in de ochtend, maar de zon scheen nu al uitbundig.

Haar groenblauwe ogen schitterden. Vanavond zou ze uitgaan, voor het eerst van haar leven. Een mooier verjaardagscadeau kon je haar niet geven op die extreem warme zaterdag, midden in de maand mei, ook al was ze niet gewend om cadeautjes te krijgen. Haar ouders deden daar niet aan. Evenmin werden er verjaardagsfeestjes gevierd in Huize de Jonghe. Dus kon ze gaan en staan waar ze maar wilde. Haar moeder, die twee jaar lang afwijzend over uitgaan had gedaan, kon haar niet meer tegenhouden.

Ze had verkeerd gedacht. Haar moeder hield zoals altijd de touwtjes in handen.

‘Mmmm, jij wilt dus uitgaan vanavond?’ zei Catharina de Jonghe tijdens het ontbijt. ‘En wat versta jij precies onder uitgaan dan?’

‘Eh, nou, gewoon,’ stamelde Eva, terwijl ze aan haar lange goudblonde vlecht plukte. ‘Naar de discotheek of zo.’

‘Oh nee, geen sprake van! Nette meisjes, zoals jij, komen niet in discotheken. De meisjes die daar wel komen zijn losbollen. Zoek dus maar een andere uitgaansgelegenheid uit.’

‘Maar...’

Catharina sloeg haar armen over elkaar heen.

‘Geen gemaar, Eva. Je bent niet zomaar een meisje, zoals je vriendinnen. Je bent een geschenk van God. En wij, als jouw ouders zijnde, moeten je behoeden tegen al het kwade, wat je tegen zou kunnen komen. Vandaar dat je vader en ik nee zeggen tegen discotheken, waar toch alleen maar gespuis rondloopt.’

‘Zal heus wel opletten en mij gedragen hoor,’ probeerde Eva nog, maar Catharina was onvermurwbaar.

‘Hoe kunnen wij daar op vertrouwen, als je met meisjes omgaat die

vrijpostig worden opgevoed, zoals bijvoorbeeld Anna.’

Eva rolde ongemerkt met haar ogen. Anna was haar allerbeste vriendin en toch had haar moeder altijd commentaar op haar. Alleen maar, omdat de moeder van Anna, Petra van de Meren, van geloof was veranderd, nadat ze haar katholieke man Wim had leren kennen. Dat was in de ogen van haar moeder een grote zonde. Ze vond tevens dat de kledingstijl van Petra en Wim en later ook van Anna ongepast was in het oud gereformeerde gedeelte van Ederveen, waar ze een paar jaar elkaars burens waren geweest.

Ook de opvoeding, die Anna van haar ouders kreeg, was haar moeder een doorn in het oog. Toch had zij de vriendschap tussen haar en Anna nooit verboden, maar gelukkig was ze er niet mee. Ze had haar blijdschap dan ook niet onder stoelen gestoken, toen Anna met haar ouders naar een veel groter huis in het vier kilometer verder gelegen dorp Renswoude verhuisden, omdat er twee broertjes op komst waren. Eva daarentegen was verdrietig geweest. Anna kreeg nieuwe vriendinnen, die zoveel beter bij haar pasten dan zij en ze had echt gedacht dat ze haar nooit meer zou zien. Maar Anna bleef haar trouw.

‘Van alle kinderen in onze straat was jij de enige, die met mij wilde spelen,’ was haar simpele argument, ‘en daarom blijf jij voor altijd mijn hartsvriendin.’ Ze meende het en in de loop der jaren was de vriendschap alsmaar hechter geworden. Tot ongenoegen van Catharina.

‘Ik krijg steeds sterker het gevoel dat Anna teveel invloed op je uitoefent. Het zou me niets verbazen, als dat hele idee van de discotheek bij haar vandaan komt. Door Anna krijg je steeds meer slechte gedachten en trek je ons geloof in twijfel.’

‘Dat is niet waar,’ bracht Eva er zachtjes tegenin en haar wangen kleurden rood. ‘Stel er alleen maar vragen over.’

‘En dat is een grote zonde, jongedame,’ riep Catharina uit en ze zwaaide met haar wijsvinger heen en weer. Vervolgens stak ze een hele tirade af over de tien geboden van God en welke straf er op stond, als Eva zich daar niet aan hield.

Eva liet alles met opgetrokken schouders en met gebogen hoofd over zich heen komen. Daarna vluchtte ze van tafel en rende de trap op naar haar kleine, maar vrolijk gekleurde slaapkamer, waar de kleur roze duidelijk de boventoon voerde. Het was de enige plek in huis waar ze het

gezellig had. Daar liet ze zich zuchtend op haar smalle bed vallen. Haar moeder kon altijd zo doordraven over de regels van God. Niet normaal meer. Bovendien had zij in de loop der jaren zo haar eigen draai aan die regels gegeven, wat helemaal niets meer met hun geloof van doen had. Ertegenin gaan had totaal geen zin, want haar moeders regels waren nou eenmaal wet. En als ze dat wel deed was ze brutaal en zou er heel wat zwaaien.

Moedeloos pakte Eva haar mobieltje onder haar kussen vandaan en belde Anna.

‘Mag niet,’ zei ze somber en ze vertelde over de argumenten van haar moeder.

‘Tjee, wat een onzin nou weer, zeg,’ riep Anna uit. ‘Wanneer je moeder eenmaal een mening over iets gevormd heeft, is ze daar niet meer van af te brengen, hé?’

‘Nee, dat klopt.’

Anna zuchtte hoorbaar.

‘Ze moet eens leren je wat meer los te laten. Haar regels zijn gewoon verschrikkelijk ouderwets. Zelfs de meest doorgewinterde mens met hetzelfde geloof als jullie is lang zo streng niet.’ Ze zuchtte weer. ‘Had je nou maar wat broertjes en zusjes gehad, hé, dan had ze zich waarschijnlijk niet zo op jou gefocust.’

‘Mijn moeder mocht na mij niet meer zwanger worden.’

‘O? Waarom niet?’

‘Mijn geboorte was nogal dramatisch voor haar. Iets met placentascheuring of zo.’

‘Heftig. Ze had je dus kunnen verliezen?’

‘Ja, inderdaad. Voor mij had mijn moeder al meerdere miskramen gehad en na mijn geboorte hebben de dokters bij haar onderzoek gedaan en een bloedstollingsafwijking geconstateerd. Dus hebben ze haar geadviseerd om het verder bij één kind te laten.’

‘Ah, vandaar die grafstemming bij jullie thuis.’

Eva fronste haar wenkbrauwen. Grafstemming?

‘Wat bedoel je?’

‘Precies zoals ik het zeg. De donkere meubels. De donkere gordijnen voor het raam. Totaal geen sfeer in jullie huis. Waarschijnlijk is je

moeder al die jaren in de rouw gebleven daarover en dat snap ik niet. Ze moet toch blij zijn dat ze in ieder geval jou nog heeft? Waarom dan die overdreven strengheid naar jou toe? Het brengt alleen maar onze planning in de war.'

Een paar maanden geleden hadden de meisjes al plannen gemaakt om naar de discotheek in het verderop gelegen stadje Ede te gaan, zodra Eva achttien jaar werd. Deze discotheek was vrij nieuw en Eva en Anna hadden er goede berichten over gehoord en gelezen. De discotheek had een grote dansvloer en er werd goede muziek gedraaid. Plus dat er elke zaterdag een andere Dj aanwezig was met zijn eigen muziekstijl. Veelbelovend dus, maar onbereikbaar geworden voor Eva.

'Tenzij..., je durft te liegen tegen je moeder,' stelde Anna haar voor.

'Liegen?' stamelde Eva.

'Ja, liegen. Zeg je gewoon dat we naar de bioscoop gaan en dat mijn vader ons wegbrengt en weer ophaalt. En als je dan toch bezig bent: vraag dan gelijk of je bij mij mag logeren, omdat het wat aan de late kant kan worden.'

Eva dacht er diep over na. Liegen was een grote zonde en had ze nog nooit gedaan. Maar nu ze toch niet de vrijheid had om te gaan en staan waar ze wilde, kon ze het best eens gaan proberen. Dat was alleen makkelijker gezegd dan gedaan. Ze plukte meer dan ooit aan haar lange vlecht, toen ze haar moeder over de zogenaamde gewijzigde plannen vertelde. Bang dat haar moeder haar elk moment zou doorzien. Ze had echter niets te vrezen, want Catharina geloofde haar en gaf haar toestemming. En dat was een groot wonder. Volgens hun traditionele geloof mochten er geen films gekeken worden, omdat men anders werd blootgesteld aan allerlei verleidingen. Daarom stonden er bij de meeste mensen geen televisies in huis. Maar Catharina hield van films kijken. Vandaar dat zij wel een televisie hadden. Al was het aantal zenders wat ze keken beperkt.

Het blij gevoel van Eva kwam langzaam weer terug nu ze van haar moeder eindelijk uit mocht gaan. Catharina had echter nog wel een maar over het logeren.

'Hoe laat is laat dan? Na twaalf uur 's nachts is het al zondag en dan hoor je thuis te zijn. Hoe weet ik dat je dat bent?'

'Door het te beloven,' zei Eva met een stalen gezicht, maar met haar

vingers gekruist op haar rug. ‘De film is rond elf uur afgelopen en de rit van Ede terug naar Renswoude duurt met de auto ongeveer een kwartier. Dat halen we makkelijk.’

‘Nou, vooruit dan maar. Je mag bij Anna logeren en ik vertrouw er op dat jij je aan je woord houdt. Maar ik verwacht wel dat je morgen gewoon op tijd in de kerk zit, anders gebeurt het nooit meer.’

‘Niet te geloven,’ riep Anna uit, nadat Eva haar teruggebeld had. ‘Het is je gelukt.’

‘Ja, hé? Ben er zelf ook nog helemaal verbaasd over.’

‘Ik nog het meest. Ik had namelijk niet echt gedacht dat je daadwerkelijk zou gaan liegen. Je bent nog nooit eerder tegen de regels van je ouders in gegaan.’

‘Was ook niet makkelijk hoor.’

‘Dat geloof ik graag. Nou Eva, dit wordt jouw dag. Kom zo snel je kan naar mij toe, want je moet je eigen cadeautje passen.’

Eva voelde haar wangen roze kleuren.

‘Mijn eigen cadeautje passen?’ stamelde ze.

‘Ja, we gaan shoppen voor uitgaanskleding en je allereerste spijkerbroek krijg je van mij.’

Eva en Anna verheugden zich op hun avondje uit samen en tegen enen namen ze de bus naar het centrum van Apeldoorn. Het weer werd steeds warmer, de lucht broeierig en heilig. Daarom was het vrij rustig in de lange brede winkelstraat. De mensen liepen te puffen, wapperden met een folder voor wat koelte en zochten de schaduw op. Eva en Anna echter trokken zich niets van de hitte aan en op hun gemak struinden ze de vele winkeltjes af, op zoek naar de juiste spijkerbroek. Eva keek haar ogen uit, want Anna nam haar mee naar winkels waar ze nooit eerder naar binnen was gegaan. Op het laatst gingen de meisjes een groot warenhuis binnen en ze liepen gelijk door naar de damesafdeling.

Voor de modebewuste Anna was het niet zo moeilijk kiezen. Ze wist precies wat ze wilde en met haar lange hoogblonde haren, haar lengte van één meter vijfenzeventig en haar slanke postuur stond alles haar goed. Ze vond al gauw een skinny spijkerbroek, die mooi op haar heupen hing en waarbij de pijpen bij de enkels ietsje opgerold waren. Eva daarentegen begon zich steeds meer bezwaard te voelen.

‘Anna, weet niet of ik het nou wel moet doen,’ zei ze, toen haar vriendin haar aanspoorde dezelfde spijkerbroek te passen. ‘Liegen tegen mijn moeder is nog tot daar aan toe, maar mijn geloof vereist nou eenmaal bepaalde kledingvoorschriften.’

Anna zuchtte. Zijzelf was katholiek opgevoed. Ze mocht aantrekken wat ze wilde, zolang het maar geen aanstoot gaf. Eva daarentegen droeg al haar hele leven lange rokken met hooggesloten truitjes.

‘Eva, kom op. In die kleding kan je echt niet naar de discotheek, hoor. En ik dacht dat jij je wat meer los wilde gaan maken van je geloof, zodra je achttien werd? Begin dan, door die broek te passen.’

‘Mijn ouders zullen het niet tolereren, als ik ineens met een broek thuis kom.’

‘Bewaar je hem toch bij mij thuis? Hoeven ze er ook niet achter te komen.’

‘Oké,’ zei Eva uiteindelijk, ‘als we het zo kunnen doen, dan doe ik het.’ Ze nam de spijkerbroek over en zocht een pashokje op. Anna bleef achter en snuffelde nog een keer tussen de vele kledingstukken. Even later liep ze met twee smal getailleerde blouses naar haar vriendin.

‘Eva, heb je die broek nou al aan?’

Eva schoof de gordijntjes van het pashokje opzij, maar bleef met opgetrokken schouders staan waar ze stond. Anna trok haar naar buiten, zodat ze haar beter kon bekijken.

‘Zo hé, die broek staat je fantastisch.’

‘Echt?’ vroeg Eva, terwijl ze aan de broek trok. ‘Het voelt vreemd en hij zit strak.’

‘Dat is logisch. Je hebt nooit eerder een broek gedragen. Ten tweede zitten spijkerbroeken in het begin altijd strak. Vanavond zal hij al veel beter aanvoelen.’

‘Oké, dan neem ik hem.’

‘Goed zo, zei Anna. ‘En als je dit erbij koopt, is het plaatje helemaal compleet.’ Ze hield haar vriendin een zachtroze blouse voor. ‘Dan neem ik deze witblauwe.’

Nadat Eva en Anna ook nog bijpassende schoenen en wat snuisterijen hadden uitgezocht, liepen ze met al hun nieuwe spullen naar de kassa. Daar nam Anna de spijkerbroek van Eva over om hem te betalen. En

nadat ook Eva haar spullen had afgerekend, gingen de meisjes weer met de bus terug naar Renswoude.

Eenmaal thuis trok Anna haar vriendin direct mee de trap op naar haar ruime slaapkamer. De meisjes haalden hun nieuwe kleding tevoorschijn en trokken het aan.

‘Goh, je ziet er zo veel leuker uit in die kleding,’ zei Anna, nadat ze Eva van top tot teen bekeken had. ‘Jammer dat je er niet altijd zo bij kan lopen. Maar Eva, vandaag is, zoals ik al eerder zei, jouw dag. Je ouders kunnen die niet meer van je afpakken.’ Ze liet de lange goudblonde vlecht van haar vriendin door haar vingers glijden. ‘Bij jouw nieuwe kleding hoort natuurlijk ook een andere haarstijl. Vind je het goed, als ik je haar in een leuk model breng?’

‘Eh, jawel,’ zei Eva, ‘als je het maar niet knipt. Mijn moeder zal door het lint gaan, als ik ineens met kortere haren thuis kom.’

‘Wees maar niet bang. Er komt geen schaar aan te pas.’ Anna zat in het tweede jaar van haar kappersopleiding. Elke week moest ze een andere proefmodel meenemen, maar ze had nog nooit het haar van haar vriendin mogen doen. Al vanaf dat Eva acht jaar was, had Catharina het lange goudblonde haar van haar dochter strak naar achteren in een vlecht gebonden. ‘Nette meisjes lopen niet te koop met losse haren!’ gaf ze als argument en om het goede voorbeeld te geven droeg zij haar eigen lange donkerblonde haren altijd en eeuwig in een lage strakke knot. Het maakte haar vele malen ouder, dan de drieënveertig jaar die ze was en het benadrukte ook nog eens haar strengheid.

Eva had haar haar ook nooit meer anders gedragen, daarom liep ze op haar achttiende verjaardag nog steeds met haar haar in een vlecht gebonden. De mensen om haar heen kenden haar dan ook niet anders, maar nu ging Anna ervoor zorgen dat daar verandering in kwam. Al was het alleen maar voor vanavond en een beetje aarzelend nog ging Eva op een stoel zitten, vlak voor een grote kaspiegel.

‘O, nee. Je mag pas kijken, wanneer ik helemaal klaar ben, hoor,’ zei Anna. Ze dekte de spiegel af met een badlaken en ging aan de slag. Met haar vingers haalde ze de vlecht uit elkaar en ze borstelde het lange goudblonde haar net zo lang tot het glansde. Vervolgens zorgde ze er met een krultang voor dat het haar nog meer ging krullen dan het al deed. Daarna stak ze het haar lichtjes op met spelden en haarlint, waarbij ze

een klein gedeelte van het haar nog losjes op de rug liet hangen. Anna pakte voorts haar make-up doos erbij en ze maakte Eva subtiel op met make-up tinten, die goed bij haar roze blouse en groenblauwe ogen pasten. Eenmaal klaar bekeek ze het resultaat van haar werk met een kritische blik en ze was even sprakeloos. Eva bezat een klassieke schoonheid, wat ze nooit eerder bij haar vriendin gezien had.

'Zie ik er soms niet uit?' vroeg Eva, omdat Anna maar niets zei.

Anna schoot in de lach.

'Of je er niet uitziet? Ja, natuurlijk zie je er uit, Eva. Je bent gewoon supermooi. Kijk maar.' En ze zwaaide het badlaken van de spiegel af.

Met grote ogen keek Eva naar het knappe meisje in de spiegel.

'Tjee, Anna, herken me amper nog,' fluisterde ze.

'Mooi toch? En Eva, wen er maar aan, want ik weet zeker dat je de jongens vanavond van je af moet slaan.'

Eva werd er verlegen van, maar het was wel waar wat Anna zei. Eva had er altijd uitgezien als een grijze muis, maar nu was ze veranderd in een prachtige zwaan.

Terwijl Eva zichzelf nog steeds verwonderd van alle kanten bekeek, maakte Anna snel en handig haar eigen lange hoogblonde haren op in dezelfde stijl als ze Eva had gegeven. En na ook make-up te hebben opgebracht stonden er twee mooie meisjes voor de spiegel.

Anna pakte haar mobieltje, maakte een foto van hen samen en zette die op Facebook.

'Nee, niet doen,' riep Eva en ze kreeg het er helemaal warm van. 'Stel dat mijn moeder de foto ziet, dan kan ik het wel vergeten om ooit nog uit te mogen.'

Anna sloeg haar arm om haar heen.

'Hé, rustig maar. Niemand zal je herkennen.' Ze kreeg gelijk. Algauw verschenen er verschillende berichten onder de foto. Vrienden van haar vroegen zich af wie dat mooie meisje was, die naast haar op de foto stond.

'Als jullie willen weten wie zij is, kom dan vanavond naar de discotheek in Ede. Daar kun je haar ontmoeten,' schreef Anna als antwoord terug en ze plaatste er een gekke smiley bij. 'Ze zullen versteld staan als ze zien dat jij het bent,' grinnikte ze en ze klapte haar mobiel dicht.

Eva lachte met haar mee, maar meer als een boer met kiespijn. Ze hield

er niet van om in de belangstelling te staan.

‘Oké, genoeg complimenten gemaakt voor vandaag,’ zei Anna, toen ze de ongemakkelijke houding van haar vriendin zag. ‘Laten we gaan eten. De meisjes gingen naar beneden en kwamen in een modern ingerichte, maar stille huiskamer.

‘Zijn je ouders en broertjes er niet?’ vroeg Eva verbaasd.

‘Nee, we hebben lekker het rijk alleen dit weekend,’ zei Anna op luchtig toon. Ze liep naar de schuifpui en duwde hem open om de hitte in de huiskamer te verdrijven. ‘Thomas en David hebben vandaag en morgen een voetbaltoernooi in Brabant.’

‘Je ouders komen vanavond dus niet thuis?’

‘Dat klopt. Ze zijn met mijn broertjes meegegaan en kamperen daar ergens.’

Eva knikte. Ze moest hier over nadenken.

‘Oké, wat is het probleem?’ vroeg Anna, toen ze haar vriendin in tweestrijd zag staan.

Eva beet peinzend op haar lip.

‘Weet niet of ik nu wel bij jou kan logeren.’

‘En waarom dan wel niet?’

‘Als mijn moeder had geweten dat wij vannacht alleen in dit huis zouden zijn, had zij vast haar toestemming niet gegeven voor het logeren.’

‘Dat weet ik wel zeker. Daarom heb ik van tevoren niets gezegd tegen jou. Hoefde je er ook niet over te liegen. Kom, laten we het eten klaar gaan maken.’

Tijdens het eten werd het ineens noodweer buiten. Dat had natuurlijk niet uit kunnen blijven na die extreme hitte de hele dag. Anna stak gauw een licht aan in de snel donker wordende huiskamer. Daarna rende ze naar de schuifpui om hem te sluiten. Eva kwam bij haar staan en allebei de meisjes keken bezorgd naar buiten. De hele dag had er nog geen zuchtje wind gestaan, maar nu waaide het als een gek en de regen stortte met bakken uit de hemel. Algauw flitste de ene bliksemschicht na de ander door de grauwe lucht, wat meteen gevolgd werd door enorme donderknallen.

‘Ga daar straks echt niet doorheen fietsen,’ zei Eva met benauwde stem.

‘Misschien moeten we onze avondje uit maar een weekje uitstellen.’

‘Ben je gek?’ riep Anna uit. ‘Hier hebben we weken, nee wat zeg ik, maanden naar uitgekeken. Dat laten we ons niet meer afpakken, hoor.’ Ze keek op haar mobiel. ‘Zie, volgens buienradar stopt het over een half uurtje al met regenen. We kunnen dan gewoon naar Ede fietsen.’

2.

Nadat het een tijdje heftig te keer was gegaan boven Renswoude en omgeving, werd het onweer minder en dreef uiteindelijk af. Onmiddellijk hield het op met regenen. De wind zwakte af en er kwam een avond-zonnetje tevoorschijn.

Eva en Anna trokken hun jassen aan en stopten hun opgemaakte haren zorgvuldig in hun capuchons. Ze haalden hun fietsen uit de schuur en reden naar Ede toe. De vele bomen, die aan weerszijde van de weg stonden, roken lekker fris na die enorme regenbui. Er vielen echter nog aardig wat druppels van de bladeren naar beneden, dus het was maar goed dat ze hun capuchons op hadden gedaan.

Drie kwartier later kwamen Eva en Anna in het centrum van Ede aan. Na even gezocht te hebben, vonden ze uiteindelijk de discotheek. De meisjes gaven hun jas af bij de garderobe en gingen naar binnen.

In de discotheek was het al erg druk. Het thema van de avond was: ‘Muziek uit de jaren zeventig en tachtig’ en het nummer ‘Dance’ van de Bee Gees schalde uit de spiekers. De discolampen schitterden draaiend over de brede dansvloer, waar vele jonge mensen aan het dansen waren.

Anna liet haar blik goedkeurend door de ruimte gaan.

‘Het ziet er hier inderdaad gezellig uit. De krant heeft dus niet gelogen.’

‘Anna!’ klonk er ineens boven de muziek uit.

Anna keek op. Aan de andere kant van de zaal stonden haar vriendinnen Laura, Mandy en Isabelle en ze zwaaiden enthousiast naar haar. Anna zwaaide terug, gaf Eva een arm en liep samen met haar op hen af. Haar felblauwe ogen schitterden ondeugend, toen ze haar vriendinnen nieuwsgierig naar Eva zag kijken. Totdat één van hen Eva uiteindelijk herkende.

‘Jemig Eva, ben jij dat echt?’ zei Laura. ‘Wat zie jij er schitterend uit, zeg.’

Isabelle en Mandy zagen nu ook dat het knappe meisje in haar strakke spijkerbroek en roze blouse Eva was en ze bestookten haar met allerlei complimenten.

‘Nooit geweten dat je haar zo mooi is,’ ging Laura verder. ‘Draai je eens

om, zodat we je ook van de achterkant kunnen bekijken?’

Eva was het niet gewend om complimenten over haar uiterlijk te krijgen en ze werd er verlegen van. Ze wist daardoor niet goed wat ze met het verzoek van Laura aan moest, maar ten slotte spreidde ze haar armen en ze draaide zich langzaam om. Net op dat moment liepen er twee jongens langs haar en ze keek pal in de diep donkerbruine ogen van één van hen. Die jongen met zijn enigszins ietwat te lange gekrulde ravenzwarte haren was haar, net als haar vriendinnen, openlijk aan het bewonderen. Eva schrok er van en haar hart sloeg een slag over. Snel draaide ze zich weer terug naar haar vriendinnen, die niets in de gaten hadden. Zij waren haar nog steeds aan het bewonderen en konden er niet over uit.

‘Hé, zullen we gaan dansen?’ onderbrak Anna hen, toen de hit song “Thriller” van Michael Jackson gedraaid werd.

Iedereen stemde toe en met zijn vijven gingen ze naar de dansvloer. Maar ondanks dat de dansvloer heel erg groot en breed was, was het er zo druk dat ze hutje mutje stonden te dansen. Een grote groep jongeren waren allemaal dezelfde typische dans uit ‘Thriller’ aan het dansen. Twee jongens vielen daarbij heel erg op. Het waren de jongens, die net langs Eva waren gelopen. Iedereen maakte ruimte voor hen vrij en moedigde hen aan, want die jongens konden wel heel erg goed dansen.

Eva en Anna konden er geen genoeg van krijgen om naar hen te kijken. In tegenstelling tot de jongen met de ietwat lange zwarte haren, had de andere jongen juist korte blonde haren, waarbij hij het haar bovenop wel lang en nonchalant droeg. Hij was ook iets langer dan de zwartharige jongen en je kon hem ook ietwat slanker noemen.

De jongens droegen allebei een soortgelijke spijkerbroek met wit overhemd. Ze hadden de mouwen opgerold en de bovenste knoopjes van het hemd hadden ze openstaan.

Op een gegeven moment voelde Eva de blik van de jongen met het zwarte haar op haar rusten. Ze moest er van blozen en ze wist niet hoe gauw ze de andere kant op moest kijken. Maar toen ze een paar tellen later weer zijn kant op keek, gewoon omdat ze dat om onverklaarbare redenen niet kon laten, had hij nog steeds zijn blik op haar gericht. De jongen lachte haar zelfs toe, toen hij merkte dat zij zijn kant op keek.

Eva voelde wederom haar wangen kleuren en ze draaide zich gauw om. ‘Zullen we wat gaan drinken?’ vroeg ze Anna en haar vriendinnen. Niet

dat ze nou echt dorst had, maar ze wilde zo snel mogelijk van de dansvloer af. Het werd haar net even teveel allemaal.

Nadat Laura, Isabelle en Mandy hadden gezegd liever te blijven dansen, wurmden Eva en Anna zich al duwend door de menigte naar de bar toe. Twee jongens stonden net op van hun krukken en de meisjes namen hun plaats in. Ze bestelden allebei een cola.

‘Zag je hoe die jongen met dat blonde haar danste?’ zei Anna en de bewondering was in haar stem te horen.

‘Ja,’ zei Eva met een dromerige blik in haar ogen, ‘en hij was net zo goed als die jongen met dat zwarte haar.’

En alsof de meisjes het over de duvel hadden, nog geen vijf tellen later stonden de jongens ineens naast hen. Ze bestelden een biertje en wendden zich daarna tot de meisjes.

‘Jullie komen vast niet uit Ede,’ stelde de blonde jongen vast.

‘Wat zei je?’ zei Anna plagend en ze hield een hand voor haar oor. ‘Ik versta je niet. De muziek staat zo hard.’

‘Ja, gooi het daar maar op,’ grinnikte de jongen. ‘Mijn opmerking was natuurlijk wel heel cliché, maarre... ik vroeg of jullie wel uit Ede kwamen?’

‘Is dat zo duidelijk aan ons te zien dan?’

‘Nou nee, maar wij komen al vanaf de opening in deze discotheek en we hebben jullie nog nooit gezien hier.’

Anna knikte.

‘Dat klopt. Het is de eerste keer dat we hier zijn. En we komen inderdaad niet uit Ede, maar uit Renswoude en Ederveen.’

‘En vanwaar jullie bezoek aan deze discotheek dan?’

‘We vieren vandaag de achttiende verjaardag van mijn vriendin hier.’

De blik van de blonde jongen verschoof zich naar Eva.

‘Dus jij bent jarig vandaag. Nou, schone dame, mag ik je dan van harte feliciteren?’ Hij pakte haar hand en plantte er sierlijk een kus op.

‘Dank je,’ mompelde Eva, ondertussen haar hand terugtrekkend. Totaal verlegen met de situatie.

De jongen met het zwarte haar merkte haar gêne op en probeerde haar gerust te stellen.

‘Let maar niet op hem. Hij is een onverbeterlijke Don Juan.’ En terwijl hij dat zei deed hij een verwoede poging om met zijn donkere ogen haar

blik op te vangen. Maar Eva bleef hardnekkig en met inmiddels rode blossen de andere kant op kijken. Die jongen was veel te knap en stond veel te dichtbij, vond ze en ze wenste dat ze haar vlecht nog had. Ze had nu niets om aan te plukken.

De jongen glimlachte om haar verlegenheid. Hij zag dat dat niet gespeeld was en dat verbaasde hem. Hij wist niet dat er nog zulke meisjes bestonden. Ze leek hem ook een lief meisje. Hij hield van lieve meisjes, daarom probeerde hij opnieuw haar aandacht te trekken.

‘Nou Romeo,’ zei de blonde jongen lachend, terwijl hij zijn arm om zijn vriend heen sloeg en hem goedmoedig in zijn schouder kneep, ‘je mag wel zeggen dat ik een Don Juan ben, jij kan er anders ook wat van.’

De zwartharige jongen keek verstoord op en lachte daarna met hem mee.

‘Nou, zo te horen mogen wij wel oppassen voor jullie,’ zei Anna op quasi bange toon.

‘Voor ons?’ De blonde jongen trok een onschuldig gezicht. ‘Hoe kom je daar nu bij?’

Anna keek hem met haar felblauwe ogen uitdagend aan.

‘Wou je beweren van niet dan? Overtuig me dan maar van het tegendeel.’

Met zijn lichtbruine ogen dichtgeknepen tot spleetjes, keek de blonde jongen Anna onderzoekend aan. Geen enkel meisje had hem ooit eerder zo uitdagend bejegend als zij en het voelde bijna aan als... Tja, als wat eigenlijk? Verfrissend? Ja, dat was het goede woord. Nieuw en verfrissend en dat maakte haar interessant. Hij stond er zelf van te kijken, want ondanks dat hij de meisjes altijd al voor het uitkiezen had gehad, had geen één van hen hem ooit echt kunnen boeien. Maar dit meisje, wat zo uitdagend voor hem stond, had iets over zich wat zijn nieuwsgierigheid enorm prikkelde. Met haar zou hij zich vast niet zo snel vervelen, dacht hij en ineens voelde hij een enorme behoefte haar te leren kennen.

‘Weet je, ik mag jou wel,’ zei hij tegen haar, ‘en ik wil mij graag aan je voorstellen. Ik ben Richard Roodestein.’ Hij schudde eerst Anna en daarna Eva de hand.

‘Roodestein? Jij hebt een dure naam, zeg,’ zei Anna op deftige toon. Richard schoot in de lach.

‘Dat valt wel mee, hoor. Ik kom uit een normaal burgerlijk gezin.’

‘Oh, gelukkig maar, anders had ik nog Sir Richard tegen je moeten zeggen.’

Weer moest Richard lachen om haar. Hij vond haar niet alleen mooi, ze was ook nog eens grappig.

De zwartharige jongen stelde zich ook voor.

‘Ik ben Danny Suárez. Een oer-Hollandse jongen, maar met een Spaanse vader, die overigens geen familie is van de beroemde voetballer uit Barcelona. Ik vertel het er maar bij, voor je ook op mijn achternaam commentaar hebt.’

‘Ik zou niet durven,’ zei Anna grijnzend, ‘maar vergeleken met jullie hebben wij heel gewone achternamen. Ik ben Anna van de Meren en mijn vriendin hier heet Eva de Jonghe.’

‘Nou, Eva en Anna,’ zei Richard op statige toon, zijn rol van deftig persoon spelend, ‘leuk kennis met jullie te maken.’ En met een draaiende beweging met zijn arm maakte hij een sierlijke buiging. Eva en Anna keken elkaar aan en schoten in de lach. Wat een gekke jongen was dat.

‘Jullie hadden trouwens een hoop bekijks daarnet op de dansvloer,’ zei Anna vervolgens.

Richard haalde zijn schouders op.

‘We dansten alleen maar. Niets bijzonders. We hebben er veel plezier in en dat stralen we uit, denk ik. Maar nu we het toch over het dansen hebben, wil je misschien?’ Hij zette zijn inmiddels lege glas op de bar en stak zijn arm statig naar haar uit.

Anna trok een bedenkelijk gezicht en haar felblauwe ogen fonkelden ondeugend.

‘Mmmm, dansen. Weet je dat wel zeker? Misschien ben ik wel een enorme hork in het dansen.’

‘Daar kunnen we maar op één manier achter komen,’ zei Richard wederom lachend en hij stak opnieuw zijn arm naar haar uit. ‘Kom je?’

Anna knikte, sprong van haar kruk en haakte haar arm in de zijne. En terwijl Richard haar mee nam naar de dansvloer, zei ze: ‘Jij gaat er eeuwig spijt van krijgen mij ten dans gevraagd te hebben, jongen!’

Danny ging op de leeggekomen kruk naast Eva zitten en leunde losjes tegen de bar aan.

‘Zo, nu kunnen wij eindelijk ook eens praten samen. Mijn vriend is altijd

zo nadrukkelijk aanwezig.'

Eva draaide haar gezicht naar hem toe en glimlachte.

'Anna is net zo.'

'O ja? Nou, dan hebben ze elkaar goed gevonden. Maar laten we het liever over jou hebben, Eva. Hoe komt het dat ik jou nooit eerder tegengekomen ben?'

Eva haalde haar schouders op en zei: 'Het is mijn allereerste avondje uit.'

'Wat?' Ietwat ongelovig ging Danny rechtop zitten. 'Je bent nooit eerder uit geweest?'

'Heb nou eenmaal streng gelovige ouders.'

'Ah, ik begrijp het.'

'Nee, je hebt geen idee,' zei Eva zachtjes en met een ietwat gepijnigde blik wendde ze haar gezicht van hem af. Tegelijkertijd liet ze haar benen heen en weer bungelen.

'Ik begrijp meer dan je denkt, Eva. Ik heb twee vrienden in Ederveen wonen en...'

Als door een angel gestoken draaide Eva zich weer terug naar Danny.

'Jij hebt vrienden in Ederveen wonen?' onderbrak ze hem. 'Zeg alsjeblieft dat ze vanavond niet hier zijn!'

Danny legde zijn hand op haar arm.

'Waar ben je bang voor, lieverd?'

'Mijn ouders. Zij weten niet beter dan dat ik naar de bioscoop ben.'

'Ah, je bent dus een kleine zondaar. En ik maar denken dat je zo'n lief meisje bent. Maar even zonder gekheid. Je hebt echt niets te vrezen van mijn vrienden. Ze zijn er inderdaad vanavond niet. Ten tweede doen ze al een tijdje niets meer met hun geloof. Zij zullen dus wel de laatste zijn om je te verraden bij jouw ouders. Heb ik je een beetje gerust kunnen stellen?'

'Ja, geloof het wel.'

'Gelukkig dan maar. En Eva, ik ben blij dat jij en Anna ervoor gekozen hebben om naar deze discotheek te komen vanavond. Hopelijk ga je het hier net zo leuk vinden als ik, want dan krijg ik je vast vaker te zien.' En met zijn diep donkerbruine ogen keek Danny haar intens en veelbetekend aan.

Eva werd er wederom verlegen van en ze wendde weer snel haar blik

van hem af. Ondertussen frunnikte ze met haar vingers aan de onderzoom van haar nieuwe blouse en wist niets meer terug te zeggen.

Glenn Medeiros klonk door de spiekers met zijn love song: “Nothing gonna change my love for you” en Danny sprong van zijn kruk af.

‘Wil je met me dansen, lieve Eva?’ vroeg hij en hij reikte haar de hand.

Eva knikte, blij met de onderbreking. Ze stapte van haar kruk af, pakte zijn hand vast en liet zich door hem leiden naar de dansvloer. Daar sloeg Danny spontaan zijn armen om haar heen. Eén arm om haar nek en één arm achter haar rug. Hij trok haar dicht tegen zich aan en snoof een vleugje van haar parfum op. Een frisse en sprankelende bloemige geur en hij was er weg van.

Eva voelde zich in eerste instantie een beetje opgelaten. Tenslotte had zij nog nooit eerder geschuifeld, maar uiteindelijk gaf zij zich er aan over. En terwijl ze haar ogen gesloten hield, voelde ze Danny’s glad geschoren wang op de hare, zijn warme hand teder op haar rug en zijn andere hand lichtjes strelend door de losse plukjes van haar haar. Daardoor ging haar hart steeds sneller slaan.

‘Weet je wel, dat ik je een heel leuk meisje vind, Eva de Jonghe?’ fluisterde Danny op een gegeven moment in haar oor.

Eva keek verrast naar hem op en ze raakte gelijk in de ban van de mysterieuze blik, die in zijn diep donkerbruine ogen te lezen stond.

‘Echt waar,’ fluisterde Danny verder, toen hij merkte dat hij haar aandacht had. ‘Je viel me meteen op, toen jij je kleding showde voor je vriendinnen en ik ben blij dat ik je nu in mijn armen heb.’ Een tedere glimlach trok over zijn mond en hij boog langzaam zijn hoofd naar beneden. Maar op dat moment was de love song van Glenn Medeiros net afgelopen en de betovering werd verbroken. Danny hield zich in en liet Eva met tegenzin los. Eva daarentegen blies zachtjes een zucht van opluchting.

Het volgende moment werd er een vlot disconummer gedraaid. Danny greep Eva’s handen beet en hij leidde haar swingend over de dansvloer. Daarbij keek hij haar continue intens in de ogen en hij voelde met de minuut zijn gevoel voor dit mooie meisje groeien.

De verlegen Eva verbaasde zich erover dat zo’n knappe jongen haar leuk vond en aandacht aan haar besteedde en ze viel als een blok voor hem.

De hele verdere avond gingen Danny en Eva volledig op elkaar in tijdens het dansen, terwijl er afwisselend vlotte disconummers als langzame schuifelplaatjes gedraaid werden. De snelgroeiende liefde tussen hen straalden van hen af en de buitenwereld bestond voor hen niet meer.

Aan de rand van de dansvloer stond een roodharig meisje met haar armen stijf over elkaar heen geslagen. Met boze ogen keek ze naar het verliefde stel en haar gezicht was verwrongen van jaloezie. Niemand had het in de gaten en al zeker de twee tortelduifjes niet.

3.

‘Zouden jullie het leuk vinden om nog eventjes met ons mee te gaan naar onze flat?’ vroeg Richard, toen de meisjes op het punt stonden om naar huis te gaan. Hij had zo’n top avond gehad met Anna dat hij nog geen afscheid van haar wilde nemen. Bovendien was hij voor het eerst van zijn leven verliefd. En zo te zien aan Danny had ook hij de liefde weer in zijn leven durven toe te laten, na twee jaar geleden een zeer slechte ervaring met een meisje gehad te hebben. ‘Zeg alsjeblieft ja,’ ging hij verder. ‘Wij wonen maar een paar straten hier vandaan.’

Eva en Anna keken elkaar aan. Anna wilde graag, maar Eva stond in tweestrijd en haar strenge opvoeding drukte zwaar op haar. Met twee jongens alleen in een huis zitten was ongehoord. Ze zag haar moeder al voor zich, die de ene preek na de ander voor haar voeten zou gooien als ze dit ooit te horen kreeg.

Anna zag haar vriendin twijfelen en ze nam haar mee naar de toiletten.

‘Toe, laten we met de jongens mee gaan,’ drong ze aan. ‘Heel even maar.’

‘Maar de tijd dan? Heb mijn moeder beloofd voor twaalf uur thuis te zijn, ook al logeer ik dan bij jou en het is nu al bijna half twaalf.’

‘Joh, dan komen we toch een uurtje later thuis. Zowat. Zolang jij je mond houdt tegenover je moeder, zal geen haan er naar kraaien. En je hebt toch al tegen haar gelogen. Dan kan dit er ook nog wel bij.’

Op het moment dat Eva uiteindelijk toegaf, kwam er een roodharig meisje met rood omrande ogen uit één van de toiletten. Ze waste haar handen en gezicht en wendde zich daarna tot de meisjes.

‘Jullie hebben het toch niet over Danny en Richard, hé? Als ik jullie was, zou ik maar oppassen voor ze. Ze staan bekend als een stelletje players en als ze zeggen verliefd te zijn is dat gespeeld. Morgen zien ze jullie niet meer staan. Let maar op!’ En met die woorden draaide het meisje zich abrupt om en verliet hooghartig de toiletten.

‘Zo, die is gek, zeg,’ zei Anna, toen ze Eva het roodharige meisje verbouwereerd na zag kijken. ‘Zag je hoe hatelijk ze naar ons keek? Waarschijnlijk is ze ooit verliefd geweest op Danny of Richard en is ze